

Anmälan till uttryck för icke acceptabla motsättningar mellan ombud; uttalande

Bakgrund

Ett hyresavtal avseende en butikslokal ingicks den 1 januari 2016 mellan Z som hyresgäst och Y som hyresvärd. Z och X (Anmälaren) ingår i samma koncern.

Z överlät den i juli 2017 hyresavtalet till Anmälaren. Tvister har härefter uppstått mellan hyresvärden, V, och Z liksom Anmälaren. Hyresvärden företräds i tvisterna mot Anmälaren av advokat B. Anmälaren företräds av advokat A.

Anmälan

Anmälaren har i skrift, som kom in till Advokatsamfundet den 1 mars 2019, riktat följande anmärkningar mot B.

Otillbörlig åtgärd

B har vidtagit otillbörlig åtgärd mot Anmälaren genom att ansöka om Anmälarens försättning i konkurs under påstående att dennes huvudman haft ostridiga obetalda fordringar mot Anmälaren trots att B har haft vetskap om att Anmälaren vid ett flertal tillfällen själv och genom ombud bestritt dessa fordringar, som dessutom är föremål för tvist mellan Anmälaren och B:s huvudman vid tingsrätten, och att dessa bestridanden inte varit uppenbarligen ogrundade.

Främjat orätt

B har vidare främjat orätt genom att i pågående domstolsprocess mellan Anmälaren och B:s huvudman ha lämnat oriktiga påståenden om i målet föreliggande bestridda fordringar och med utgångspunkt från dessa påståenden hemställt att tingsrätten ska meddela deldom, trots att B uppenbarligen känt till att de av honom anförda omständigheterna varit oriktiga.

B har i mål mellan sin huvudman och Anmälaren vidtagit ytterligare åtgärder mot Anmälaren vilka förorsakat Anmälaren onödiga kostnader och vilka vidtagits i syfte att på ett otillbörligt sätt främja B:s klient. Nedan av B vidtagna åtgärder uppvisar – utöver att de kan bedömas vara otillbörliga och främjande av orätt – en oskicklighet som överlåts till Advokatsamfundet att bedöma.

De åtgärder som Anmälaren hänvisar till i denna del är följande:

- a) B har, utan grund, riktat personliga krav mot styrelseledamot i Anmälaren.
- b) B har upprättat och för sin huvudman ingivit stämningsansökan mot Anmälaren vilken saknat grund eller omständigheter som skulle kunna ligga till grund för i målet framställda yrkanden.
- c) B har upprättat och för sin huvudman ingivit begäran om kvarstad vilken uppenbarligen saknat nödvändiga omständigheter till stöd för sådan begäran.
- d) B har för sin huvudman ingivit ansökan om konkurs mot Anmälaren med angivande av bristande betalning av skuld som grund för konkursansökan.
- e) B har för sin huvudman yrkat ersättning för belopp som Anmälaren redan har betalat.
- f) B har begärt deldom avseende process vari endast är fråga om ett käromål.
- g) B har, utan saklig grund, anmält Anmälares revisor till Revisorsinspektionen.

Bakgrund

Ett hyresavtal avseende en butikslokal ingicks den 1 januari 2016 mellan Z som hyresgäst och Y som hyresvärd. Z och Anmälaren ingår i samma koncern.

Under sommaren 2016 förvärvades den dåvarande hyresvärden Y av YY och ändrade med anledning av det firma till V. Genom förvärvet inträdde V således som ny hyresvärd i förhållande till Z.

Enligt hyresavtalet har hyresgästen en tydlig och ovillkorlig rätt att, dvs. utan hyresvärdens godkännande eller krav på ställande av någon säkerhet, överlåta hyresavtalet till ett annat bolag inom koncernen. Detta skedde också i juli 2017 då Z överlät hyresavtalet till Anmälaren.

V meddelade dock att de inte accepterade överlåtelsen av hyresavtalet och ansåg att denna var utan verkan varför Z alltjämt skulle anses vara hyresgäst. Efter att Z bestritt betalningsskyldighet för hyresavier utställda efter överlåtelsen av hyresavtalet och istället hänvisat till att Anmälaren varit ny hyresgäst och således rätt mottagare av hyresavierna inledde V i november 2017 en rättsprocess mot Z vid tingsrätten. I det målet företräds V av ett annat ombud än B.

I målet mellan Z och V har den sistnämnda bestritt att Anmälares rätt att överta hyresavtalet och har därför yrkat att tingsrätten ska fastställa att Z alltjämt är hyresgäst samt att tingsrätten ska ålägga Z att betala de förfallna hyrorna.

Under den pågående tvisten mellan Z och V har den sistnämnda även anlitat B. I augusti 2018 skickade B ett kravbrev till Anmälaren avseende samma hyra som V yrkade i rättsprocessen med Z. B skickade även kravbrevet till S, som är styrelseledamot i Anmälaren, och menade att S skulle vara personligt betalningsansvarig om Anmälaren saknade betalningsförmåga. I efterföljande brevkorrespondens angav B att han baserade

sin bedömning om Anmälarens ekonomiska situation, och kravet mot S, på en årsredovisning per den 31 augusti 2017, dvs. en årsredovisning som nästan var ett år gammal vid tiden för kravbrevets avsändande.

Efter att Anmälaren bestritt betalningskraven, inledningsvis med hänvisning till V:s egen talan i målet mot Z, samt de betalningsförelägganden som V lämnat in till Kronofogden hänsköt B målet till tingsrätten i augusti 2018, detta trots att han hade vetskap om att hans huvudman i ett pågående mål yrkade att tingsrätten skulle fastställa att Z, och inte Anmälaren, var hyresgäst och således betalningsskyldiga för det belopp B yrkade att tingsrätten skulle ålägga Anmälaren att betala.

B yrkade också i överlämnandeskriften att tingsrätten skulle besluta om interimistisk kvarstad avseende Anmälarens egendom, trots att någon fara för att Anmälaren skulle undandra egendom inte förelåg. Några relevanta omständigheter till stöd för en sådan åtgärd åberopades inte heller av B.

B:s yrkande om interimistisk kvarstad avslogs av tingsrätten i augusti 2018 med motiveringen att V inte visat att det föreligger sådan fara i dröjsmål som krävs för att tingsrätten ska besluta om kvarstad utan motpartens hörande. B överklagade tingsrättens beslut till hovrätten som naturligtvis valde att inte meddela prövningstillstånd.

Anmälaren bestred i september 2018 V:s käromål och den påstådda fordran är således tvistig i dess helhet.

I september 2018 meddelade tingsrätten beslut i frågan om V:s yrkade kvarstad efter att Anmälaren fått tillfälle att yttra sig över denna. Tingsrätten ogillade yrkandet om kvarstad med motiveringen att V i sin överlämnandeskrift vidhållit sin uppfattning att det är Z som är betalningsskyldigt för de förfallna hyrorna. Med tanke på detta, och att V enligt tingsrätten inte åberopat någon annan bärkraftig grund, ansågs V inte ha visat att sannolika skäl för att bolaget har en fordran på Anmälaren. Enligt tingsrätten hade V inte heller visat att det skäligen kan antas att Anmälaren skulle undandra sig att betala skulden.

Under den pågående rättsprocessen mellan Anmälaren och V ansökte B i oktober 2018 om att Anmälaren skulle försättas i konkurs.

I sin konkursansökan angav B som enda ”grund” för ansökan att det förelåg en klar och förfallen fordran, trots att detta i sig inte någonsin kan utgöra grund för beslut om konkurs och trots att B samtidigt var inblandad i den rättsprocess där Anmälaren bestritt samma fordran i dess helhet, dvs. B var fullt medveten om att fordran inte kunde anses klar och förfallen och att Anmälarens bestridande inte var uppenbart ogrundat. Att Anmälaren skulle vara på obestånd angavs, som sagt, aldrig av B i konkursansökan, men han

kompletterade sin ansökan med denna grund under konkursförhandlingen vid tingsrätten i november 2018.

Under ovan nämnda konkursförhandling angav B uttryckligen att grunden för konkursansökan var att V hade en hyresfordran på Anmälaren som Anmälaren vägrade betala. B gav sedan, efter komplettering med obestånd som grund för talan, till stöd för detta nya påstående, in en årsredovisning för Anmälarens verksamhet per den 31 augusti 2017, dvs. en årsredovisning som var mer än ett år gammal. Några andra omständigheter till stöd för att Anmälaren skulle vara på obestånd har inte åberopats av B.

I november 2018 meddelade tingsrätten beslut i konkursmålet och lämnade V:s yrkande utan bifall. Enligt tingsrätten är den åberopade fordran tvistig i sin helhet och V har inte på annat sätt kunnat styrka sin behörighet att ansöka om att begära Anmälaren i konkurs.

Trots att rättsprocessen fortfarande var pågående, och fordran därmed fortfarande var tvistig i dess helhet, valde B att överklaga tingsrättens beslut i konkursmålet till hovrätten. Hovrätten beslutade i december 2018 att inte meddela prövningstillstånd.

I den alltjämt pågående rättsprocessen mellan Anmälaren och V har B i ett yttrande i november 2018 hemställt att tingsrätten ska meddela deldom. Detta trots att några processuella förutsättningar för deldom inte föreligger då det i tvisten endast är fråga om ett käromål.

I samma yttrande har B vidare yrkat att tingsrätten ska ålägga Anmälaren att betala ersättning avseende hyra för, bland annat, perioden 1 juli – 30 september 2017. Detta trots att Anmälaren redan har betalat hyra för denna period vilket är eller uppenbarligen borde vara ostridigt mellan parterna.

Anmälaren har utvecklat anmärkningarna enligt följande.

Ansökan om konkurs

I VRGA punkt 5.1 anges att en advokat inte får försöka främja klientens sak genom otillbörliga åtgärder mot motparten. Enligt andra stycket i punkten utgörs otillbörliga åtgärder bland annat av ”ansökan om betalningsföreläggande, konkursansökan eller betalningsanmaning före konkursansökan ifall då advokaten vet att det mot fordran görs invändning som inte är uppenbart ogrundad”.

Disciplinnämndens praxis avseende konkursansökningar är omfattande och har föranlett disciplinåtgärder i många fall. I några fall har brott mot reglerna om konkursansökan varit så flagranta att varning tilldelats (se Peyron, Advokatetik – En praxisgenomgång, s. 123).

Anmälararen menar att B:s agerande, att ansöka om Anmälares försättande i konkurs, utgör ett flagrant och medvetet brott mot ovan angivna regel.

B har ansökt om att Anmälares ska försättas i konkurs, trots att han själv varit ombud i den rättsprocess där den i konkursansökan åberopade fordran har bestritts av Anmälares i dess helhet. Anmälares har i sitt bestridande också hänvisat i allt väsentligt till det redan pågående målet mellan Anmälares koncernbolag, Z, och B:s huvudman i vilket Z har bestritt de påstådda fordringarna i dess helhet. Anmälares har i sitt bestridande hänvisat till det pågående målet mellan Z och B:s huvudman då det målet i allt väsentligt prövar samma fråga, dvs. vem som är hyresgäst till det aktuella hyresavtalet, som det mål B senare har inlett mot Anmälares.

I målet mellan Z och B:s huvudman har Z sedermera utvecklat grunderna för sitt bestridande – som varit så tydliga och starka att de sedermera föranlett V att återkalla sin talan i alla dess delar. I och med att B själv var ombud i målet mot Anmälares där Anmälares har bestritt fordran i dess helhet har B således varit fullt medveten om att förutsättningar för en konkursansökan inte förelåg då fordran var bestridd och tvistig i sin helhet.

I sin konkursansökan har B inte ens åberopat Anmälares obestånd som grund utan endast hänvisat till den tvistiga fordran (om än att B vid konkursförhandlingen kompletterade sin ansökan med grunden att Anmälares skulle vara på obestånd). B har, i ett sent skede under själva konkursförhandlingen, till stöd för sin konkursansökan även åberopat en årsredovisning avseende Anmälares som var över ett år gammal, trots att B rimligen borde känna till att obestånd ska bedömas utifrån gäldenärens finansiella situation vid tidpunkten för konkursansökan.

B har vidare, efter tingsrätten lämnat ansökan utan bifall med motiveringen att fordran är tvistig i sin helhet och att B inte på annat sätt styrkt sin behörighet att begära Anmälares i konkurs, överklagat tingsrättens beslut till hovrätten, trots att några förändringar i omständigheter inte förelåg, dvs. den påstådda fordran var fortfarande tvistig i dess helhet i den mellan Anmälares och B:s huvudman pågående rättsprocessen.

Det är enligt Anmälares således tydligt att B har agerat i strid med god advokatsed genom att vidta otillbörliga åtgärder i form av ovan beskrivna konkursansökan. Vidare anser Anmälares att B:s agerande är av den allvarligare sorten då det är tydligt att konkursansökan har saknat rättslig grund och att han, trots detta, även har valt att överklaga tingsrättens beslut till hovrätten.

Påstående om ostridiga fordringar

B har i den pågående rättsprocessen mellan Anmälaren och V inkommit med yttrande i november 2018 där B lämnar påstående om att det föreligger ostridiga fordringar mellan parterna. Med grund i påståendet om att V har ostridiga fordringar på Anmälaren hemställer B i sitt yttrande att tingsrätten ska meddela deldom.

Tingsrättens beslut i november 2018 till B:s ansökan om konkurs motiveras bl.a. med att den aktuella fordran är tvistig i sin helhet. Några förändrade förutsättningar under tidsperioden från tingsrättens beslut i konkursmålet och B:s yttrande i november har inte förekommit som skulle kunna ha föranlett B att tro något annat. B är också väl medveten om att Anmälaren i rättsprocessen mot V har bestritt fordringarna i dess helhet.

B:s påstående i yttrande i november om att det föreligger ostridiga fordringar är således uppenbart oriktigt, något B väl bör känna till.

Det bör även noteras att B:s hemställan om deldom saknar processuella förutsättningar då rättsprocessen endast består av ett käromål. I yttrandet i november har B yrkat att Anmälaren ska betala ersättning motsvarande hyra för perioden 1 juli – 30 september 2017 trots att han är medveten om att Anmälaren redan har betalat den avsedda hyran.

B har främjat orätt genom att i yttrandet i november framföra ett uppenbart oriktigt påstående om att det föreligger ostridiga fordringar och med utgångspunkt från dessa påståenden hemställt att tingsrätten ska meddela deldom, trots att förutsättningar för deldom saknats. Anmälaren anser därför att B genom detta agerande har handlat i strid med punkt 1 VRGA.

Övriga omständigheter till stöd för Advokatsamfundets utredning

I den pågående rättsprocessen mellan Anmälaren och B:s huvudman har B vidtagit ett flertal åtgärder, utöver de ovan beskrivna, som förorsakat Anmälaren onödiga kostnader. Åtgärderna har vidtagits i syfte att på ett otillbörligt sätt främja B:s klient.

Anmälaren anser att dessa åtgärder kan bedömas vara otillbörliga och främjande av orätt, samt att åtgärderna uppvisar en oskicklighet som överläts till Advokatsamfundet att bedöma.

B har i augusti 2018 skickat ett kravbrev till Anmälarens styrelseledamot S och hävdade att denne skulle vara personligt betalningsansvarig för de påstådda fordringarna. B baserar sitt påstående om personligt betalningsansvar på en årsredovisning avseende räkenskapsåret 2016/17, dvs. en årsredovisning som vid tidpunkten för kravbrevet är nästan ett år gammal. Det är tydligt att B vid den tidpunkten således helt saknade insikt i

Anmälares ekonomiska ställning. Att i ett sådant läge hota en privatperson med personligt betalningsansvar får anses allvarligt och det får antas att ett sådant påstående har gjorts i syftet att på ett otillbörligt sätt pressa Anmälares och dess styrelseledamot till att ge efter för B:s huvudmans krav.

B har i augusti 2018 för sin huvudman ingivit stämningensansökan mot Anmälares där B yrkat att tingsrätten ska ålägga Anmälares att ersätta motparten för två påstådda fordringar, sammanlagt uppgående till ett belopp om 10 380 000 kronor. Detta har skett trots att B:s huvudman (med ett annat juridiskt ombud än B) redan bedrev en rättsprocess mot Anmälares koncernbolag om samma hyra där frågan om vem som är hyresgäst skulle avgöras.

Den av B upprättade stämningensansökan är i allt väsentligt oklar. Av stämningensansökan anges inte någon rättslig grund för V:s anspråk. Tvärtom får B:s stämningensansökan tolkas som att hans huvudman inte gör gällande att det skulle föreligga något hyresavtal mellan Anmälares och B:s huvudman varför något ansvar för de återopade fordringarna inte kan återopas på den grunden.

B framför dock i sin stämningensansökan inte heller något påstående, grund eller omständighet till stöd för att ett utomkontraktuellt ansvar skulle föreligga. B:s stämningensansökan riktar således ett anspråk mot Anmälares grundat på en hyresfordran trots att B:s huvudman själv i en parallell rättsprocess uppgivit att Anmälares inte är part till hyresavtalet ifråga.

Påståendet i stämningensansökan om att något hyresförhållande inte föreligger mellan Anmälares och B:s huvudman i kombinationen med avsaknad av påstående, grund eller omständighet till stöd för ett utomkontraktuellt ansvar gjorde stämningensansökan i allt väsentligt oklar för Anmälares att förstå och bemöta.

I samma stämningensansökan har B ingivit begäran om interimistisk kvarstad. Med hänvisning till vad som redogjorts ovan om den aktuella stämningensansökan saknade B:s begäran om interimistisk kvarstad förutsättningar för kvarstad då B inte på något sätt visat sannolika skäl för att hans huvudman har en fordran på Anmälares.

Ett beslut om kvarstad förutsätter också att den som begär att kvarstad ska meddelas visar att det skäligen kan antas att motparten genom att avvika, skaffa undan egendom eller förfara på annat sätt undandrar sig att betala skulden. B:s stämningensansökan innehåller inte heller på denna punkt några som helst omständigheter till stöd för sin begäran om interimistisk kvarstad. Stämningensansökan innehåller istället obestyrkta påståenden om Anmälares förmodade åsikter, t.ex. att "X (Anmälares) kontinuerligt vidtar åtgärder för att minimera de tillgångar som kan bli föremål för exekutiva åtgärder". Några omständigheter eller annat stöd för detta påstående har B överhuvudtaget inte presenterat.

B:s begäran om interimistisk kvarstad lämnades utan bifall av tingsrätten. När tingsrätten sedan prövade frågan om kvarstad efter att Anmälaren fått höras kom tingsrätten återigen till samma beslut med motiveringen att B:s huvudman i sin stämningsansökan vidhållit uppfattningen att det är Anmälarens koncernbolag som är hyresgäst och därmed betalningsskyldiga för de förfallna hyrorna. Tingsrätten anför sedan att med tanke på detta och att ”V (B:s huvudman) inte har åberopat någon annan bärkraftig grund till i aktuell del, kan V inte anses ha visat sannolika skäl för att bolaget har en fordran mot X (Anmälaren)”. Tingsrätten konstaterar sedan också att B:s huvudman inte heller har visat att det skäligen kan befaras att Anmälaren kommer undandra sig att betala skulden.

Trots detta, och utan att anföra några ytterligare omständigheter, valde B att överklaga tingsrättens beslut om kvarstad till hovrätten. Hovrätten valde dock att inte meddela prövningstillstånd.

Anmälaren utgår från att B bör känna till de förutsättningar som krävs för att kvarstad ska kunna meddelas. Eftersom några sådana förutsättningar inte framfördes av B är det svårt för Anmälaren att förstå varför en sådan begäran ingavs till tingsrätten från första början. Det är än mer svårbegripligt att B valde att överklaga tingsrättens beslut, särskilt då han inte heller i överklagandet framförde några omständigheter till stöd för sin begäran.

Som beskrivits ovan ansökte B om att Anmälaren skulle försättas i konkurs. Utöver att detta utgör otillbörlig åtgärd på sätt som redogjorts för ovan saknade B:s konkursansökan erforderlig grund för att begära Anmälaren i konkurs. I den inlämnade ansökan angavs att grunden för att begära Anmälaren i konkurs var bristande betalning av en skuld och inte att Anmälaren var på obestånd, vilket är den enda omständigheten som kan ligga till grund för en konkursansökan. Först under konkursförhandlingen vid tingsrätten kompletterade B sin ansökan med påståendet om att Anmälaren skulle vara på obestånd.

Till stöd för sitt vid konkursansökan framförda påstående att Anmälaren var på obestånd gav B in en årsredovisning avseende räkenskapsåret 1 september 2016 – 31 augusti 2017, dvs. en årsredovisning som var mer än ett år gammal. Detta trots att frågan om ett bolag är på obestånd ska avgöras utifrån bolagets finansiella ställning vid tidpunkten för konkursansökan, något Anmälaren anser att B rimligen borde känna till.

Som beskrivits ovan yrkade B i yttrande i november 2018 att tingsrätten ska ålägga Anmälaren att betala ersättning avseende hyra för, bland annat, perioden 1 juli – 30 september 2017. Detta trots att Anmälaren redan har betalat hyran för det aktuella kvartalet, något B också är medveten om. B bör rimligen förstå att ett bolag inte kan åläggas att betala ett belopp som bolaget redan har erlagt betalning för.

I samma yttrande hemställer också B om att tingsrätten ska meddela deldom. då det enligt B råder samstämmighet mellan parterna och att fordringarna således är ostridiga. Förutom det felaktiga i påståendet att fordringarna är ostridiga, vilket beskrivits ovan, så saknar B:s hemställan om deldom processuella förutsättningar. För att deldom ska kunna meddelas krävs att det i målet är fråga om flera käromål. I det aktuella målet mellan Anmälaren och B:s huvudman är det endast fråga om ett käromål. Några processuella förutsättningar för deldom finns därför inte, varför det är svårbegripligt för Anmälaren varför B har hemställt tingsrätten att meddela sådan deldom.

Slutligen har B i december 2018 anmält Anmälares revisor till Revisorsinspektionen. Anmälan till Revisorsinspektionen saknar helt grund och bottnar i att B i ett e-postmeddelande till revisorn begärde att få del av finansiell information rörande Anmälares revisor. Revisorn meddelade då B att han inte kunde lämna ut den efterfrågade informationen eller svara på B:s frågor med hänvisning till den revisorssekretess som revisorn är ålagd att följa. När B fick detta besked valde han att anmäla revisorn till Revisorsinspektionen. Detta agerande är ytterligare ett exempel på de otillbörliga åtgärder som B har vidtagit för att sätta press på Anmälares revisor och på ett otillbörligt sätt främja B:s huvudman.

Advokatens yttrande och anmälan mot A

B har i yttrande, som kom in till Advokatsamfundet den 15 april 2019, tillbakavisat anmärkningarna och i sin tur riktat kritik mot advokat A enligt följande.

Han anser att Anmälares revisor saknar grund för sina påståenden och att anmälan i sig utgör en otillbörlig åtgärd av Anmälares ombud, advokat A. Enligt hans uppfattning är det uppenbart att anmälan utgör en del av Anmälares processtaktik i den pågående tvisten vid tingsrätten.

Anmälares revisor har genom advokat A såväl skriftligen som muntligen lämnat medvetet felaktiga uppgifter under de olika processerna vid tingsrätten vilket utgör såväl en otillbörlig åtgärd samt ett främjande av orätt.

Otillbörliga åtgärder

Påståendet om otillbörlig åtgärd är felaktigt. Det är felaktigt på den grunden att hyran är avtalad, såväl till belopp som till förfallodag. Om detta råder ingen tvist, i vart fall har Anmälares revisor ännu inte framställt någon sådan invändning. Anmälares revisor har utan inskränkningar eller hinder nyttjat den aktuella lokalen under hela hyrestiden, någon sådan invändning var inte för handen vid tidpunkten då den aktuella åtgärden vidtogs utan har skett senare.

Anmälararen har genom advokat A vid ett flertal tillfällen under processerna vid tingsrätten medgivit att Anmälararen är betalningsskyldig för hyran. Hyresfordran bestreds i ett senare skede. Bestridandet är uppenbart ogrundat då det saknar stöd i lag eller praxis. Vid tidpunkten då ansökan om konkurs gjordes var betalningsskyldigheten således till och med medgiven av Anmälararen vid flera tillfällen under pågående processer vid tingsrätten.

Att tingsrätten gjorde en annan bedömning i konkursmålet kan förklaras av en allmän försiktighetsprincip hos domstolen när det gäller att försätta bolag i konkurs och då kanske i synnerhet bolag med en förhållandevis omfattande verksamhet och som dessutom är dotterbolag i en stor koncern. Att påstå att en åtgärd är otillbörlig enbart på den grunden att tingsrätten har gjort en annan bedömning vid sin prövning skulle innebära att varje advokat som förlorar ett tvistemål har vidtagit en otillbörlig åtgärd och så är givetvis inte fallet.

Främjande av orätt

Vad avser frågan om han har främjat orätt grundar sig det påståendet på samma omständigheter som avser den påstådda otillbörliga åtgärden. Svaret på det är att Anmälararen under parternas skriftväxling vid tingsrätten har tagit på sig betalningsansvaret för hyran vid ett flertal tillfällen såsom har redovisats förut.

Yrkandet om deldom kom även det tidsmässigt innan Anmälararen genstämde och då påstod sig ha kvittningssgilla motfordringar. Anmälararen påstår inte heller i genstämningen att hyresfordran i sig är tvistig utan man påstår sig ha kvittningssgilla motfordringar. Det innebär att betalningsskyldighet för hyran föreligger men att den kan fullgöras genom kvittning.

Noterbart är att motfordran utgörs av skadeståndsanspråk vars rättsliga grund är hinder och men i nyttjanderätten. Det hinder och men som påstås är att hyresvärden har vidtagit rättsliga åtgärder för att driva in aktuell hyresfordran. Den talan är uppenbart ogrundad då det saknas stöd i lag eller praxis för att hyresvärdens åtgärder skulle kunna utgöra hinder eller men i nyttjanderätten när det är en kommersiell lokal. Det påpekas även att talan inte är preciserad till något belopp utan enbart en fastställsetalan.

Det är processuellt tveksamt med en genstämning som avser en fastställsetalan då huvudtalan avser en fullgörelse. I detta uppkomna processuella läge vidhålls att en deldom som avser hyresfordran vore lämpligt.

Kravet mot ställföreträdaren

Vad avser kravet som är riktat mot ställföreträdaren hos Anmälaren så framgår grunden för det tydligt av kravbrevet. Det är korrekt att den ekonomiska utgångspunkten är Anmälares senaste årsredovisning men det är också den enda publikt tillgängliga ekonomiska redovisning som V har att tillgå. Anmälaren har en avtalad skyldighet att månadsvis översända ekonomiska månadsrapporter till hyresvärden men har inte någon månad under hyrestiden fullgjort denna avtalade skyldighet. Denna skyldighet avser förvisso endast omsättning men det kunde i vilket fall ha utgjort en mer aktuell ekonomisk redovisning att utgå ifrån men den bristen kan knappast läggas V till last då det är Anmälaren som har fallerat på att fullfölja parternas avtal i den här delen.

Dessutom kan det påpekas att det kravet gentemot ställföreträdaren grundas på aktuella förhållanden vid tiden då bokslutsåret är till ända. Förpliktelsen uppstod den 29 september 2017 och årsredovisningen visar att bolagets egna kapital är 32 000 kr den 31 augusti 2017. Årsredovisningen är således mycket aktuell i förhållande till tidpunkten då förpliktelsen för ställföreträdaren uppstod. Datum då kravbrevet är avsänt saknar betydelse.

Grunden för såväl ansökan om stämning som yrkandet om kvarstad framgår av anmälan. Att tingsrätten inte delar hans uppfattning, betyder inte att det är oskickligt att framställa dessa krav. Han har förståelse för att tingsrätten agerar och beslutar med försiktighet när det gäller en så pass ingripande åtgärd som en kvarstad. Tingsrätten har säkerligen fog för sin försiktighet men den utgör i sig inget hinder för honom att framställa aktuella yrkanden som ett led i att ta till vara klientens intressen.

Det har inte yrkats skadestånd för den period för vilken hyra har erlagts för den aktuella lokalen. Det som påpekas i yttrandet är att Anmälaren har nyttjat lokalen den aktuella tiden och därmed, för det fall att Anmälaren inte skulle anse sig vara hyresgäst under den tiden, så måste tingsrätten ta ställning till med vilken rätt som Anmälaren de facto har nyttjat lokalen. Det tar sikte på att Anmälaren måste förklara hur de ser på sitt nyttjande av lokalen när de har betalat hyra för den under den perioden men vägrar att göra det för efterföljande perioder. Hur skiljer sig nyttjandet under den perioden från senare nyttjande är den retoriska frågeställningen som Anmälaren ännu inte har förklarat.

Yrkandet om deldom

Grunden för yrkandet om deldom framgår av yttrandet till tingsrätten. Även argumenten för denna hemställan framgår av yttrandet och återigen får det påpekas att man inte kan sätta ett likhetstecken mellan ett yrkande som inte bifalls av domstolen och en oskicklighet, tvärtom är han av den uppfattningen att han som ombud har en skyldighet att tillvarata klientens intressen även om det innebär lagligen grundade men offensiva yrkanden i en process.

Processtaktik

Anmälaren har genom advokat A i sitt svaromål yrkat att B som ombud ska svara solidariskt med sin huvudman för rättegångskostnader. Det är ett yrkande som i sig saknar grund och liksom denna anmälan till disciplinnämnden utgör en del av Anmälarens och advokat A:s processtaktik. Det är ett oskick som sprider sig bland processadvokater och han menar att det är tid för advokatsamfundet att uppmärksamma detta förfarande.

Motiven till den processtaktik som Anmälaren tillämpar är givetvis att göra det jobbigt och besvärligt samt kanske även obehagligt för både huvudman och ombud att mötas i rätten vid en tvist. Det åligger absolut ett ombud att göra vad som står till buds för att tillvarata klientens intressen men frågan är om RB 18 kap. 7 § har som syfte att utgöra en påtryckning på motpartsombud i allmänhet eller om disciplinnämnden som i förevarande fall också ska utgöra ett verktyg för en parts processtaktik.

Han vill i det sammanhanget påpeka att Anmälaren och advokat A har som vana att yrka på oskäligen belopp i sin kostnadsräkning. Beloppen har därefter satts ned av tingsrätten med betydande belopp. Ett belopp sattes ned med 65 100 kr, i ett mål yrkades det på 178 000 kr och sattes ned till 85 750 kr och i ett mål yrkades 917 500 kr och sattes ned till 400 000 kr, samtliga mål vid tingsrätten. Det överklagades av X men hovrätten beviljade inte prövningstillstånd.

Han påstår att även detta förfarande ingår i den processtaktik som Anmälaren och advokat A tillämpar. I syfte att verka avskräckande för motpart och deras ombud inför risken att behöva stå för oskäligen kostnadsanspråk ska V i det här fallet avstå från att bevaka sin rätt och deras ombud ska likaså inför risken att vara solidariskt betalningsansvariga för dessa oskäligen kostnadsanspråk också undvika eller i vart fall bli mer motiverad att undvika en rättsprocess. Han vill påstå att vid en samlad bedömning av dessa olika processtaktiska åtgärder så är de sammantaget att finna som otillbörliga i den mening som advokatetiken omfattar.

Anmälan till Revisorsinspektionen

Vad avser frågan om anmälan till Revisorsinspektionen så grundar den sig på att Anmälaren och dess ombud, advokat A i mål vid tingsrätten både i skrift och muntligen vid huvudförhandlingen anförde att det hade skett ett aktieägartillskott om 2,6 MSEK vilket inte var angivet i den årsredovisning per den 31 augusti 2017 som reviderades av den anmälda revisorn.

Omständigheterna framgår av den anmälan som är inskickad tillsammans med anmälan till disciplinnämnden. Det kan noteras att antingen är den reviderade årsredovisningen

korrekt och då har advokat A medvetet lämnat felaktiga uppgifter till tingsrätten i den processen. Eller så är aktieägartillskottet lämnat men inte medtaget vilket innebär att årsredovisningen inte är korrekt och det finns fog för anmälan till Revisorsinspektionen. För ett bolag som har 32 000 kr i eget kapital den 31 augusti 2017 är ett aktieägartillskott om 2,6 MSEK lämnat i juni 2017 av helt avgörande betydelse för att bedöma bolagets ekonomiska ställning.

Sammanfattning

Han delar således inte Anmälarens uppfattning att hans åtgärder är klandervärda enligt advokatetiken varför anmälan bör lämnas utan erinran. Däremot anser han att advokat A under utförande av sitt uppdrag har agerat klandervärdt på de punkter som han har redovisat.

Genmäle och replik

Anmälaren har genom A i genmäle, som kom in till Advokatsamfundet den 25 april, bemött B:s yttrande och vidhållit sin anmälan.

B har i replik, som kom in till samfundet den 30 april 2019, bemött genmälet och i övrigt vidhållit vad han anfört i sitt yttrande över anmälan.

Yttrande över B:s anmälan

A har i yttrande, som kom in till Advokatsamfundet den 20 maj 2019, tillbakavisat de anmärkningar som B riktat mot honom och anfört i huvudsak följande.

B påstår att han medvetet skulle, såväl muntligen som skriftligen, ha lämnat felaktig uppgift under förhandling i tingsrätten. I avsaknad av precisering från B så utgår han i det följande från att B därigenom gör gällande att han skulle ha förbrutit sig mot den regel som framgår av punkt 6.2.1 i Advokatsamfundets vägledande regler för advokatverksamhet.

B lämnar inte någon närmare redovisning av omständigheterna kring denna påstådda felaktiga uppgiftslämning varför han utgår från att anmälan begränsar sig till den enda uppgift som framgår av dennes yttrande och som ska ha lämnats av honom inför och i samband med den konkursförhandling som hölls vid tingsrätten i november 2018. Den felaktiga uppgiften ska, enligt B, begränsa sig till att han har angivit att X, vilket var det bolag som var föremål för B:s huvudmans konkursansökan, mottagit ett koncernbidrag om 2,6 mkr från sitt moderbolag.

Han bestrider att han skulle ha lämnat någon felaktig uppgift och agerat i strid mot ovan angivna regel på sätt B gör gällande.

B synes inte ifrågasätta att X:s moderbolag har finansierat X:s verksamhet med ovan angivna belopp. B har endast, utan någon närmare argumentation, påpekat att det föreligger en ”väsentlig skillnad mellan ett koncernbidrag eller aktieägartillskott gentemot ett koncernlån”. Huruvida B likställer koncernbidrag med aktieägartillskott är oklart men B har i vart fall inte gjort gällande att han skulle ha påstått att X erhållit ett aktieägartillskott med 2,6 mkr.

Uppgiften om att X ska ha mottagit ett koncernbidrag om 2,6 mkr baserades på den information som han vid tidpunkten för överföringen till X fick av företrädare för X. Syftet med överföringen var, enligt hans huvudman, att tillhandahålla X medel för att betala löpande utgifter, däribland hyra till B:s klient. Han har inte haft anledning att tvivla på att uppgiften skulle vara felaktig och har heller inte haft anledning att utgå från att en senare skattemässig hantering av denna finansiering skulle ha någon som helst relevans i konkursförhandlingen.

Nämndens bedömning och beslut

B har 2019 utträtt ur Advokatsamfundet. Med hänsyn härtill avskrivs ärendet mot honom.

Anmärkningarna mot A avser till att börja med att denne i tingsrätten både i skrift och muntligen vid en huvudförhandling skulle ha anfört att det hade skett ett aktieägartillskott eller koncernbidrag om 2,6 MSEK vilket inte var angivet i huvudmannens årsredovisning per den 31 augusti 2017 och om årsredovisningen var korrekt har advokat A medvetet lämnat felaktiga uppgifter i processen. A har tillbakavisat kritiken och redogjort för omständigheterna i fråga om detta bidrag. Av denna redogörelse, som inte motbevisats, framgår inte att A, genom att lämna de ifrågavarande uppgifterna som han erhållit från sin klient, skulle ha brutit mot god advokatsed.

Vidare avser anmärkningarna mot A att denne yrkat att B som ombud skulle svara solidariskt med sin huvudman för rättegångskostnader, att A framställt oskäliga kostnadsanspråk i syfte att verka avskräckande för motpart och deras ombud inför risken att behöva stå för oskäliga kostnader och att dessa åtgärder är ett led i A:s processtaktik.

I ärendet har inte presenterats någon utredning som visar att A:s kostnadsanspråk eller yrkande om solidariskt ansvar för rättegångskostnader har haft det kritiserade syftet eller inneburit en otillåten taktik. B:s anmälan i dessa delar kan därför inte heller föranleda någon åtgärd.

Nämnden konstaterar slutligen att anmälningarna i det nu aktuella ärendet hänför sig till både pågående och avslutade rättsprocesser, och åtgärder som vidtagits under processernas gång. Det är omständigheter som berörda domstolar haft att bedöma i respektive process. Disciplinnämnden konstaterar att rättssamhället inte gagnas av att den intressemotsättning som råder mellan parterna i en tvist leder till motsättning mellan parternas advokater. Det är uppenbart att de anmälningar som har gjorts till disciplinnämnden i det nu aktuella ärendet är ett uttryck för sådana icke acceptabla motsättningar. A borde ha avstått från det. Utöver detta uttalande föranleder ärendet inte någon åtgärd.